

Willy Janssens de Vroom

Juliette Mans

12 juli 1960 -12 juli 2010

Rode Kruislaan 10

Juliette stamt uit een familie van winkeliers. Haar oom Charel Mans had een kruidenierswinkelwinkel op de markt en haar vader Jules had er één in de Corbiestraat (waar nu de Belle-Vue is). De winkel was een kruidenierszaak, aangevuld met wijnen en likeuren. Mijn vader had nog een derde broer, die heette Stan. Deze was Trappist in Westmalle en luisterde naar de kloosternaam "Herman".

Mijn moeder heette Afonsine Verbruggen. Zij was onderwijzeres. Ze gaf les in Lommel-fabriek en nadien op de Rozenberg. Zoals het destijds de gewoonte was in de vrije scholen maakte het huwelijk een einde aan haar carrière binnen het vrij onderwijs. Blijkbaar had

de schoolcarrière haar goed te pakken want ze zocht en kreeg werk in het gemeenteonderwijs (eerst in Ezaart en nadien in de Hessie).

“Er werd ook goed op toegezien dat ik mij deftig voorbereidde op het latere leven. Aanvankelijk moest ik naar de Rozenberg, voor het lager onderwijs. Ook muziekschool moest er worden gevolgd. Daarbij werd uitdrukkelijk vermeld; niet langs de Neet. Wat ze daar altijd mee bedoelden was me niet steeds duidelijk. Maar wat niet mocht, deden we uiteraard wel.

Na de lagere school moest ik vijf jaar op internaat bij de Ursulinen in Laken. Het was om goed Frans te leren? Zij hadden de reputatie een gedegen opvoeding te geven en dat was toch wel wat mijn ouders graag zagen. Nadien bleef ik thuis. Mijn ouders stuurden me dan naar de naaischool Baus-Van Hees in de Corbiestraat (nu Que Passa). Ik naaide echter ook niet graag en kleren maken in papier, om als tentoonstellingsmateriaal te dienen, was ook niet direct mijn ding. Uiteindelijk mocht ik thuis helpen in de zaak. Dat ging mij beter af. Zo heb ik thuis negen jaar gewerkt, tot we in 1960 trouwden. Het was een goede en harde leerschool want een winkel runnen bleek ook niet zo eenvoudig. Maar het ging me toch beter af als naar school gaan,” aldus Juliette.

Verliefd koppel wandelend aan het Zilverstrand.

Willy werd geboren in Herentals op 2 december 1936. Zijn vader was Frans Janssens de Vroom. Hij was bediende in de fabriek van Olen (Umicore). Moeder Maria Eysermans stamde uit een beenhouwersfamilie en was huisvrouw na haar trouwen. Ik had ook nog een broer, ook ingenieur, momenteel verblijvend in Paraguay. Hij houdt zich bezig met een herbebossingsproject.

Het lager onderwijs volgde hij bij de Broeders van Scheppers in Herentals. Het middelbaar bij dezelfde broeders, maar dan in Mechelen. Hier was Willy op internaat. Nadien lonkte het studentenleven in Leuven. Hij volgde de richting mijnbouwkunde en studeerde na vijf jaar af als mijnbouwkundig burgerlijk ingenieur. "Het was een plezante tijd. De toenmalige studentenclubs waren erg actief. Herentals en Turnhout vormden samen de Mastentop. Ook Geel had een erg actieve club"de Geelse."Met de inkomsten van de studentenbals werden er heel wat pinten gepakt en allerlei activiteiten georganiseerd. Brouwerijbezoek was één van de jaarlijks weerkerende bezigheden. In het begin was dit steeds met georganiseerde rondleiding. Achteraf begonnen we maar met het laatste deel van de rondleiding; namelijk de proeverij. Het bier in de brouwerij werd zo optimaal geschonken, dat de smaak niet te evenaren bleek. Zo kwamen de volgende, gekende en minder gekende brouwerijen aan bod: Lamote in Mechelen, Stella uiteraard, Haacht, Alken, Chevalier Marin en Golden Breda. Die laatste twee zijn thans ongekend. Het smaakte nochtans goed. In Heverlee werd, destijds, maar ook het nu niet meer gekende smakelijke Luxemburgse bier"Funk" geschonken. Niettegenstaande we er graag bijwaren werd er toch ernstig geblokt," aldus Willy.

"Na mijn studies ging ik werken bij het mijnwezen in Hasselt. Een normale zaak, zou je zo zeggen, met mijn diploma van mijnbouwingenieur. Hier heb ik tweeënhalf jaar gewerkt. Ik moest de mijn van Zolder van nabij volgen. De rest van mijn loopbaan heb ik bij de P.R.B.(poudrerie réunie de la Belgique) gewerkt. In 1962 ben ik er begonnen en heb achtereenvolgens alle mogelijke

stappen doorlopen: van afdelingschef, diensthoofd, onderdirecteur tot directeur in 1984” Zo schetste Willy zijn loopbaan bij P.R.B.

P.R.B. produceerde springstoffen en munitie. Toen ik aangesteld werd als directeur, werkten we nog met achthonderd mensen. Maar de Vlaamse regering, in tegenstelling tot de Waalse, die hun wapenfabrieken bleven steunen, had veel bezwaren tegen onze export. Wapenmunitie wordt uiteraard geleverd in conflictgebieden. De exportvergunningen bleven uit en de export begon te slabakken. De fabriek moest, al was het een zware beslissing, gesaneerd worden. Het personeelsbestand werd tot vierhonderd teruggebracht. Dit bleek nog teveel en bij een volgende sanering gingen we naar een personeelsbestand van tweehonderd vijfenzeventig. Uiteindelijk, gezien de politieke opstelling, kon een faillissement niet uitblijven. In 1990 gingen de drie fabrieken van P.R.B. op de fles:

Kaulille (die het kruid produceerde)

Balen-Wezel (dat springstoffen en munitie vervaardigde)

Mechelen (dat instond voor de metalen onderdelen)

In één klap drie bedrijven weg. Een munitiebedrijf failliet laten gaan is echter geen sinecure. Wie gaat al die gevaarlijke dingen opruimen? Vermits het faillissement vrij plots kwam lagen er nog grote stocks. Tevens waren er in de loop van honderd jaar allerlei dingen gebeurd(er lag zelfs munitie begraven die niet geïnventariseerd was).

Om alles te kunnen ontmantelen werd er door de Vlaamse regering een tijdelijke maatschappij opgericht “DEMICO NV” Willy kwam aan het hoofd van die nieuwe onderneming en hij zocht zich een ploeg specialisten, van een dertigtal mensen, ex-PRB, uit. Niemand geloofde aanvankelijk dat dit zonder ongelukken zou verlopen. Maar alles verliep veilig en gecontroleerd. Zeven jaar heeft het geduurd tot we aan de GIMV (gewestelijke investeringsmaatschappij Vlaanderen) konden melden dat de job geklaard was.

“Ik heb ook nog de grote ontploffing meegemaakt. Honderd twintig ton TNT(zes spoorwagens), gingen de lucht in.

Mortiergranaten, gereed voor transport, werden meer dan een kilometer ver weggeslingerd. Gelukkig in de goede richting anders was de chaos niet te overzien geweest. De ontploffing vormde een paddenstoel als bij een atoombom. Door de samenwerking van alle diensten (civiele bescherming, brandweer en leger kon een ramp vermeden worden) Er viel gelukkig geen enkel dodelijk slachtoffer, wel drie gekwetsten door rondvliegende schrapnels. Achteraf werden niet minder dan drieduizend tweehonderd schadeclaims ingediend (veelal glasschade en weggevoegen dakpannen). Een boer had zelfs een heel speciale schadeclaim; zijn kippen waren zo gestresseerd, dat ze niet meer legden. Materieel was dit de zwaarste ontploffing. Maar in 1983 hadden we een werkongeval met dramatische afloop. Met een speciale pomp werd nitroglycerine weggezogen uit een sterfput. Nitroglycerine drijft zoals olie op water en zinkt langzaam naar de bodem. Een heel delicaat werkje. De mannen die dit moesten doen onderhielden zelf hun pomp (niet de onderhoudsdienst om toch maar zeker te zijn dat alles in orde was). Toch moet er iets zijn fout gegaan, met drie dodelijke slachtoffers als gevolg. Gelukkig was er net nog iemand weggegaan naar het atelier. Dit zijn menselijke drama's en ook al weet men dat men met gevaarlijke dingen bezig is, men hoopt dat het nooit gebeurt.”

Juliette -Willy leerden elkaar kennen op de studentenbals Herentals, Aarschot en Heist o/d Berg.

Ze verkeerden vierehalf jaar. Het huwelijk moest wachten tot na het afstuderen. Toen was er nog geen sprake van samenwonen voor het huwelijk. Ze trouwden de twaalfde voor de wet en de veertiende voor de kerk. Aanvankelijk woonden ze in Zonhoven, waar Willy bij het Mijnwezen in Hasselt werkte. Toen Willy's werkkring zich verplaatste naar Balen-Wezel, zijn ze in de Rode Kruislaan komen wonen. Oorspronkelijk was hun huis een tweewoonst. Links woonden de ouders van Juliette en rechts een zus van moeder.

Daar zijn wij dan gaan wonen. Toen mijn ouders wat zorgbehoevender werden, hebben we in huis een doorgang gemaakt, zodat we niet meer langs buiten hoefden, als ze ons nodig hadden. Nadien hebben we het huis uitgebouwd tot een ééngezinswoning, met eerbiediging van het uitzicht aan de buitenkant.

Hobby's

Juliette heeft geen speciale hobby's. Alleen winkelen en een babbeltje, zegt haar wel iets. Ze houdt ook heel veel van dieren. Ze heeft ook altijd hondjes gehad. Een eekhoortje komt regelmatig eens op het terras kijken of er niets te bikken valt. Ook de eendjes en de wilde konijnen zijn trouwe bezoekers. Ze is zelfs ooit maïs gaan kopen om de eenden te voederen. Maar daar is ze mee gestopt. Het lokte muizen aan. "Dierenliefhebber wel, maar voor muizen ben ik als de dood," aldus Juliette. Willy is een echte wandelaar. Elke morgen doet hij een achttal kilometer, met de hond als metgezel. Postzegels verzamelen is ook één van zijn favoriete bezigheden. Daarom is hij lid van de Molse postzegelclub. Vroeger, toen nonkel pater nog leefde, alhoewel de Trappisten onthecht moesten zijn aan alle wereldse dingen, wisselde hij ook postzegels met hem uit.

Beiden hebben wat gesukkeld met de gezondheid. Juliette heeft een hartoperatie ondergaan. Sindsdien moet ze wat oppassen en wandelen is daarom niet zo aan haar besteed. Willy heeft ook wel rugproblemen gekend, maar momenteel gaat alles goed. Samen doen ze graag uitstappen, alleen meerdaagse uitstappen doen ze niet. Hun hondje naar de kennel doen zouden ze niet kunnen.

Willy en Juliette namens de wijk Ginderbroek een heel dikke proficiat en nog veel gelukkig jaren samen en een heel gezellig feest.

Samen op stap in Tongeren

Op wandel aan het Donkmeer